

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravištvostva sta v Alojznicah.

Razglas*)

visokočastitega knezoškofijstva ljubljanskega.

Vsled posebnega vprašanja, se čast. škofijska duhovščina zavrača na naslednje, po čemur se je tudi ravhati.

1. Čisto nedvomljivo je, da določila sv. Rimskega odbora za obrede (S. R. C.) o liturgiškem petji pri sv. maši in pri „Divinum Officium“, kakor vse rubrike v „Missalu“ in „Breviarium Romanum“ za Ljubljansko škofijo imajo polno veljavo. Zato naj se v tem smislu izolikujejo izurjeni pevski kori pri farnih cerkvah. Dokler pa se ta cilj, kterega doseči si mora vsak župnik prizadevati, ne more doseči, ni drugač in zamore se toraj terpeti, da dosedanji cerkveni pevci pojejo tudi pesmi v domačem jeziku pri slovesnih ali petih mašah, kakor so o odločenih dnevih po stari navadi, tako tudi pri izpostavljanji sv. Rešnjega Telesa in pri procesijah. Morajo pa take pesmi po besedah in napevih (po tekstu in melodiji) od cerkvene viši gosposke biti poterjene.

2. Obrednik naše škofije (škofijski Ritual) je v Rimu poterjen in vsacega v ljubljanski škofiji veže; oziroma na pevski oddelek pa je vendar slehernemu na voljo dano, rabiti cerkvene koralne bukve, ki jih je Pustet v Regensburgu (Bavarsko) z apostolskim poterjenjem dal na svitlo.

3. Oziroma na dajanje blagoslova s sv. Rešnjim Telesom ne smé noben kurat v svoji duhovniji spremeniti starodavne v škofiji navadne šege, ker to se zamore zgoditi le samo po škofijskem višem pastirji.

4. Kropilo z blagoslovljeno vodo (Aspersio aquae benedictae) naj se opravi vsako nedeljo pred farno mašo, kakor je predpisano v „Missalu“ (in fine Ordo ad faciendam aquam benedictam) in v velikem škofijskem obredniku str. 225 sub 5. Kjer ni vajenih pevcev, naj mašnik, kteri ima opravilo, predpév, psalm „Miserere in Oratio“ samo moli.

*) Natisnjen v 12. št. „Laib. Diöcesanblatt-a“; prevod iz „Zgodnje danice“ št. 2.

O stališči cerkvene poezije in glasbe.

(Konec.)

Cerkven kult ni v subjektivnem, protestantizovalnem načinu kult občine, ampak ima višji znak in lastni svoj obstanek in ravno tako je ž njim najtesneje združena cerkvena poezija in glasba.

Ta njuni objektivni pomen je prvi, in on le zamore tudi zaželjeno spodbudo v resnici pospeševati in zabraniti vsako posvetnjaško kvarjenje in samovoljnost ter šego časa. To vse se vendar more zahtevati le za ono poezijo in glasbo, ki se v ožjem smislu zove cerkvena in se najde v liturgičnih, od cerkve poterjenih knjigah; kdor pa polifonno petje, ali instrumentalno glasbo, ali versko ljudsko pesem z onimi hoče na eno mesto staviti, ali med njimi le kak graduelni razložek priznati, on ne pozna pomena cerkvene poezije in glasbe, kot liturgične, in nasledek so vsa ona kriva mnenja, vsi predsodki, ki slednjič le še nekakemu splošnemu pojmu cerkvenosti ali celo čutu posameznih prepuste razsodbo. Cerkev je v določenih mejah tudi versko pesen, harmonično sestavo liturgičnega petja, celo instrumentalno glasbo pri službi Božji dopustila in jim s tem znak cerkvenosti v nekakim smislu priznala, nikdar pa jih ona ni mogla spoznati kot svojo poezijo, svojo glasbo.

Ravno tako je s tem povedano tudi stališče teh dveh umetnosti, poezije in glasbe, nasproti drugim umetnostim v cerkvi. V vsakem oziru ste visoko nad drugimi, v najtesnejši zvezi z duhovnom v njegovih najsvetejših djanjih in s temi samimi, in če rabimo kako primero, se te dve umetnosti v cerkvi dajo primerjati z višjimi, druge pa z nižjimi redovi. Zmešavanje onih umetnosti s temi v eno versto je pa tudi bilo vzrok mnogim zmešnjavam v njihovi obsodbi, in še množnejemu napačnemu ravnanju. Tako slednjič še velja, v zidarstvu, kiparstvu in slikarstvu govoriti o mnogoterih zlogih, o novih znajdbah in enako; nikakor pa isto ne na polji liturgične poezije in glasbe.

Slednjič se cerkvena poezija in glasba ne morete ločiti. Kakor je to mogoče pri istih umetnostih zunaj liturgične rabe, cerkev ne pozna nobene glasbe brez poezije in nasproti je poezija v nji skoraj povsod se promenila v glasbo, zato se te dve umetnosti navadno tudi skupaj obravnavate.

Galín - Paris - Chevée-ova metoda péti po številkah.

(Dalje.)

Korist té metode.

Številke imajo marsikatero prednost memo not, tudi tadaj, ako bi se imeli pri notah le enega samega ključa in enega tonovega načina učiti. Številke so novincu jasnejše in umljivše. Učenec pozna številke 1 — 7 že iz računstva, note pa so mu samé ob sebi tuje in nerazumljive. Precej časa preteče, preden se zve v sistemo 5 čert, in prav zato dospó kaj pozno — mnogi pevci celó nikoli ne — do jasnega nazora tonov, do samostojnosti, do vzmožnosti note brati brez tuje pomoči. Shvatiti ton zahteva od učenca

notah je enak rezultat iz zgoraj navedenih vzrokov nemogoč. Tako hitro pridobljena samostojnost pa stori, da učenci veliko veselje do petja dobijo, da doma iz proste volje pevsko knjigo v roke vzamejo in se vadijo; mnogim učencem pa, ki po notah pojó, se petje čedalje bolj pristudi, ker se po več mesečnih vajah niso iz mesta ganili, niti samostojnosti si pridobili. Dobro jo je zadel „Sendbote der hl. Cäcilia“, I. leto st. 29, ko pravi: „Po ničemur otroci rajši in lože ne pojó, kakor po številkah . . . Nikakor ni metodično prav, da se za reč, ki se ima na novo učiti, po nepotrebnem tuja obleka izvoli. Z veliko radostjo bodo otroci to novost sprejeli, da imajo številke (mnogokrat jim tako zoperne) tudi svojo poetično stran, da se z njimi ne dá samo seštevati, odštevati, množiti in deliti, marveč tudi veseliti se in popevati.“

In če pomislimo, da učencu, ki se po notah peti uči, ne zadostuje en sam tonov način, ampak da se jih mora 12 — 15 učiti in zraven še najmanj dva ključa, potem utegne vendar slehernemu jasno biti, da je številkar sè svojo pisavo na dobičku. Koliko časa ne zahteva že edino teoretično razlaganje teh tonovih načinov! In po desetkratnim razlaganjem ga razumejo menda stoprav najbolj nadarjeni učenci; in ako bi se tudi vsih pravil teoretično še tako dobro naučili, potem jim vendar še praktična izpeljava velike težave prizadeva zaradi mnogih pravil, po katerih se imajo ravnati. — Za eno in isto reč (za isti interval, za isto melodijo) nahaja se pri notah zmiraj več razložeb; pri številkah pa je isti interval vedno enako zaznamovan. Če se ima n. pr. temeljni ton in dominantna peti (ta stopnja se zmiraj in povsod enako glasi), — se nahaja pri številkah tudi zmiraj ista razložba: 1 — 5 (1 — 5, 1 — 5). V notni pisavi pa se nam pokaže skoraj vsakikrat druga podoba istega intervala po raznih oktavah, ključih in tonovih načinih. N. pr.:

i. t. d.

(Dalje prib.)

Kako velik upliv da ima glasba na človeško serce

kaže zanimiva dogodbica, katero je doživel Dragotin Santner. In kdo ne pozna Santnerja, če se s cerkveno glasbo le količkaj peča? Dragotin Santner je predsednik Cecilijinega društva za Solnograško nadškofijo. Rojen je bil 26. prosinca 1819 v Solnogradu, kjer je njegov oče opravljal državno službo. Šest let star deček prišel je k tedanjemu stolnemu kapelniku Joachim-u Huetsch, izvrstnemu glasbarju in temeljitemu kontrapunktistu, ki ga je podučeval v petji, v glasovirji, violini in pozneje tudi v generalbasu in v harmoniji. Deček je izvrstno napredoval in 10 let star je po dostani skušnji bil sprejet v ustav stolnih pevskih dečkov ter je ostal tam 4 leta. Tedanji nadškof solnograški Avguštin Gruber, in imenovani Huetsch sta spoznala Santnerjevo nadarjenost, in sta ga podpirala v njegovem sklepu, v glasbi se do dobrega

izvežbati. Ali le prezgodaj je Gruberja pobrala smert, na vse to še očeta službeno predstavijo v Linc, — in mladi glasbar Dragotin Santner je naenkrat prisiljen, zapustiti priljubljeno mu glasbo in v skerbi za življenje, se po dokončanih študijah loti uradništva. Sedem let je njegov oče bival v Lincu, potem je bil zopet prestavljen v Solnograd nazaj. Dragotin pa je še ostal tam kot praktikant, ter je ob enem tudi podučeval v glasbi. Svoje skušnje pri tem je popisal v posebnem delu, katero je Moritz Schäfer v Lipskem spravil na svitlo, namreč: „Handbuch der Tonsetzfunft“ in „Winfte über die Figuration der Biofine“. Razun tega je tudi mnogo kompozicij njegovih ravno iz tega časa.

Ali uradništvo, katerega se je poprijel, je Santnerju zdaj odkazalo pot, djal bi, popolno nasprotno njegovi glasbeni umetnosti. Postal je predstojnik cesarske kaznilnice Garsten, v kateri je bilo okrog 800 kaznjencev. Tukaj je opravljal službo do l. 1866., ko je bil prestavljen na novo ustanovljeno kaznilnico Suben. In — kdo bi si to mislil! — ravno tukaj, kjer je skoraj popolnoma ločen od svetá, živel le svojemu resnemu poklicu, ravno tukaj je nekaj doživel, kar v naj lepši luči kaže, koliko moč da ima glasba do človeškega serca. Dogodbica je kaj zanimiva in vredna da se zabilježi. (Konec prih.)

D o p i s i.

— **Iz Novomesta**, 20. jan. — Zanimivo je zvedeti, v koliki meri se je cerkvena glasba v naši škofiji že zboljšala. A ta kontrola je težavna, kajti cerkvena glasba nima še inšpektorjev, kakor drugi odgojevalni zavodi (morda še preveč), ki bi stan te glasbe in njen napredek zaznamovali in na dotično mesto referirali. Navada pa je v cecilijanskih društvih, da pevovodje iz proste volje poročajo v društvena glasila, kolikanj so napredovali se svojim korom. To pa storé, ne da bi se hvalili — saj dostikrat ta napredek ni tolikanj znamenit — ampak, da se spozna stan cerkvene glasbe v škofiji; da bi z dobrim zgledom druge navdušili in prijatle prave cerkvene glasbe s takimi poročili zveselili. Pisatelj teh verst mora sam spoznati, da bi mu bil že dostikrat upadel pogum, ko bi se od dné do dné ne navduševal po tacih referatih, in bi si ne mislil: zamore ta in ta, zakaj ne bi tudi jaz? Taki referati so večje važnosti, nego bi kdo misliti utegnil. Zatoraj jaz pozivljam vse čč. kolege na cerkveno-glasbenem polji, naj poročajo v „Glasbenik“, karkoli so novega spravili na dan. In če se je storil tudi prav majhen korak, vse eno naj zvemo zánj. To bo pokazalo, da cecilijanski duh živi. Tudi moje poročilo bo kazalo le prav majhen korak. Kar se more, to se stori. Da so razmere ugodnejše, storilo bi se že kaj več.

Moj cerkveni pevski zbor, ki se rekrutira iz gimnazijskih dijakov, šteje krog dvajset pevcev. Človek bi me blagroval, da imam tak zbor; vendar stvar ni tako svetla. Pomisliti je namreč treba, da dečki hitro glas spremené; komaj se navadijo količkaj brati note, že spremenijo glas. Mutacija pa dandanes pri dijadih grozno dolgo traja. Nekateri v dveh letih ne zmutirajo. To je čudna pa resnična prikažen. Pa čudno je tudi, da dandanes na marsikteri gimnaziji ni enega poštenega tenorista. Uzroki so menda dovolj znani. Nadalje, koliko dijakov opeša, ali se drugam preselé, ko so se ravno dobro izvežbali! — Z eno besedo: vedna menjava glasbenim potrebam gotovo ni priležna. — Za cerkveno petje se da odločiti pri nas k večemu eno uro na teden. Kaj se da storiti v eni uri, to ve vsak, kdor je le kedaj pevce uril; in tukaj nimam opraviti z doveršenimi pevci. O praznicah, ko je na cerkvenem koru največ dela, gré pa boljši del na počitnice, in tedaj pomagaj si, kakor veš in znaš. Za „Credo“ Rampisove maše smo potrebovali štiri ure; zdaj pa računajmo, kako shajati pri tako obilnih slovesnostih? Res, prav velika težava je!

Kako nedeljo je pri nas peta sv. maša. Vselej latinsko peti ni mogoče. Kdor bi to od mene tirjal, tega vprašam: Kje pa je zapovedano, vsako nedeljo imeti peto sv.

mašo? Jaz je ne morem odpraviti, jaz ne morem za vsakikrat preskerbeti latinskega petja, ergo „videant consules“! Zadnji „Diöcesan-Blatt“ me je v tej zadevi malo potolažil. Želeti bi le bilo, da se „ad notam“ vzame ne le, kar se tolerira, ampak tudi, kar se tamkaj nalaga. Pri mašah z asistencijo pojemo vselej latinsko s popolnim tekstom. Večkrat pojemo „Credo“ koralno, kadar postavim pevci niso razpoloženi, ali če figuralnega dobro ne znamo. Slovesna sv. maša traja 50 — 55 minut.

Naučili smo se pa novega, od kar sem zadnjič poročal, sledeče točke:

Maše: Rampis, Missa Cunibert; Foerster, Missa in honor. S. Caeciliae; Haller, Missa sexta.

Requiem: Singenberger, iz Wittovih listov.

Ofertorije: Wesselack, Ave Maria; Höllwarth, Diffusa est gratia.

Tantum ergo: P. Angelik, Napevi 1, 2, 3, 7, 8.

Pred Bogom: P. Angelik, Napevi 6, 7, 8, 11, 12; Foerster, 23 napevov 4. a) b).

Matere Božje: Foerster, iz Glasbenika I., št. 12; 14 izvornih pesem štev. 3.;

Musiol, Glasbenik II., št. 13; Mohr, Cantate, štev. 45, 47.

Sv. Telesa: Cantate, št. 33, 34; P. Angelik, Glasb. I., št. 13, 14.

Adventna: Cantate, št. 2. Postna: P. Angelik. Sedem besedi Jezusovih na križu, str. 5; Postna, str. 9.

Litanije Foersterjeve iz Glasbenika I.

To malo smo na novo peli v tem času; naj bo Bogu na čast!

loškili (Cucine)

P. Hugolin Sattner.

Iz ? hribov. — Ko že prinašaš, cenjeni „Glasbenik“, iz raznih krajev naše slovenske domovine sporočil o veselem, če tudi le sporadičnem napredku prave cerkvene glasbe, blagovoli v svoje predale sprejeti tudi ta-le priprost in kratek dopis iz samotnih hribov naših. — Pa kaj zamore posebnega priti iz „Nazareta“? No, kaj posebnega, izrednega menda od nas nihče ne bo pričakoval, toda prepričan sem, da resnične prijatelje prave cerkvene glasbe zanima vsako še tako nezumno gibanje na polji preobnove svete glasbe, katera ima v sestrični zvezi z liturgijo služiti Bogu v večjo slavo, vernemu ljudstvu v spodbudo. In gibati smo se jeli, Bogu bodi hvala, v tem oziru tudi pri nas, naj so tudi naši napori in vspehi pri majhnih močeh naših le majhni in pritlikavi. — Kako pa je bilo doslé pri nas s cerkvenim petjem? Skorej se sramujem povedati. V preminolih časih glušili so v naši hribovski cerkvi ljudi pri službi božji „godci“, ki so dopoludne trobili v cerkvi, popoludne pa morda z majhno spremembo pivcem in plesalcem v kerčmi. Pridružili so se jim pozneje še neki inostranski pevci, napósled pa — in to je bilo še najbolj pametno — utihnilo je bilo petje popolnoma. Tako smo imeli tiho mašo — brez godbe in petja — bodisi v petek ali svetek, le za posebne svečanosti med letom najemali so se kaki zunanji pevci. Toda tako ni moglo zmirom ostati. Kaj je bilo storiti? Orgelj tesna in siromašna cerkev naša ne premore — omislili smo si čeden harmonij, ki ne stane mnogo čez 100 gl., dobili začasnega organista, izučenega v Ljubljani v orgljarski šoli, ki pa mora še na svoj košček kruha čakati, dokler se mu kje kaka službica ne odpre. In glejte, imeli smo preteklo božične praznike prvič slovesnejše petje v cerkvi, pa tudi po preteku 2 let prvič na sv. večer ter božični praznik peto sv. mašo. Pela se je od organista in še enega izurjenega moškega glasú sè spremljevanjem harmonija po organum comitans „missa in festis solemnibus“, pri darovanji se je vpel kot motet: „Adeste, fideles“ iz knjige Mohr-ove „cantiones sacrae“, k blagoslovu pa se je pel o polnoči Groiss-ov, na božični praznik pa Witt-ov „Tantum ergo“ in „Genitori“ iz prilog „Glasb“. in po blagoslovu „Laudate“. Na sveti dan in novega leta dan, ki sta napol Marijina praznika, pele so se popoludne lavretanske litanije po napevu, znanem iz semenišča. V praznik sv. Štefana se je pela pri tihi maši Nedvèd-ova maša: „Tebe molit, Oče večni“ in konec maše, prelepa staročeska božičnica: „Pridite molit Jezusa“. Nadalje se je pel med božičnimi prazniki „Tantum ergo“ in „Genitori“ Ett-ov, Hribarjev, Horákov „Bone Deus“; na sv. 3 kraljev dan Trepalov „Crudelis Herodes“ in še mnoge druge pesmi, večjidel iz prilog „Glasb“. Tako je bil prvi začetek storjen. Pa tudi tako ni moglo zmirom ostati; treba je bilo petje

naše pri vsem tem, da nemamo stalne organistovske službe in je tudi še tako kmalu imeli ne bomo, vendarle postaviti na trdna, stanovitna tla. Poskusili smo torej gerla naše „možke“ mladine in glej, našlo se je brez velicega truda okoli 14 pevcev: 2 tretjini dečkov, edna pa bolj odrašenih mladeničev, ki zdaj pridno petje obiskujejo in so nekaj nedelj že precej dobro enoglasno pri službi božji peli. Naučili so se v par tednih: „Častimo Te“ in „Nikdar nas ne zapusti“ (pojemo pa „Častimo Te“, ko se sv. R. Telo izpostavi, po blagoslovu pa, ko se monštranca v tabernakelj postavi, „Nikdar nas ne zapusti“, ali pa, zlasti ob večjih praznicah, „Laudate“), Foersterjevo mašo „Oče večni v visokosti“, Ettov „Tantum ergo“ in „Genitori“, „Pridi molit, o kristijan“, „Zdrava morska zvezda“, Foersterjeve in pa zgoraj imenovane lavret. litanije. Seveda pojó naši pevci vse to zdaj še enoglasno, vadimo jih pa tudi na sekirice, da bodo mogli pozneje peti večglasno. Sploh pevci naši z velikim veseljem pevski poduk obiskujejo in vidoma napredujejo, tako da upamo o prihodnji velikinoči že precej dobro cerkveno petje imeti. Dobivalo bode tudi par zmožnejših pevcev poduk v igranji na harmoniji in ednega pošljemo, ako bo šlo po sreči, prihodnjo jesen in orgljarsko šolo, da se za naše skromne potrebe izuri v orgljanji in vodstvu petja. — Tako smo pričeli pri nas, ne sicer brez vsega truda in nekaterih stroškov, à upamo, da ta trud in ti stroški nam bodo donašali kmalu obilnih obresti. Da so ljudje tega silno veseli in da tudi radi vsak po svojej moči nekoliko žertvujejo za spodobno cerkveno petje, ni mi treba posebe praviti. Tudi naš hribovec, ki ima v svojih možganih več zdrave pameti, kakor bi si marsikdo mislil, nekoliko podučen zdaj že spoznava, da prejšnjih dni petje in godba in sploh ves nekdanji vrišč in trušč ni bil za cerkev, ker je ljudi več motil, kot spodbujal. Toda naj bode za zdaj dovolj; sporočati hočem o našem petji, ki se je s tako malega pričelo, kaj več, ko si bode že kaj bolj opomoglo. — Ne morem si pa, končavši te verstice, odoléti, da mi lo potožim, da se za pravo cerkveno glasbo pri nas večjidel še tako malo stori. Koliko je krajev, kjer bi se ne manjkalo ne pevskih ne gmotnih moči, a glasba v cerkvi je še vedno tako revna, da ne rečem — ne vredna, da se Bogu smili. Veliko bi se dalo o tem govoriti, tudi vzroki našeli: zakaj? — toda rajši molčimo, kakor smo molčali že o družih prilikah, da se nam v prihodnje ne bode moglo očitati, kakor se nam je že, da brez potrebe vodo kalimo in tako dobri stvari le škodujemo. Vzdihnemo le prav iz globočine serca: Pomozi Bog in sv. Cecilija, pokroviteljica svetega petja, k prospedu prave cerkvene glasbe! — Zlasti pa bodi šola gregorijanska ustanovljena v Rimu „favente opitulante Sanctissimo Patre Leone XIII“, tisto serce, iz katerega se jame pretakati ljubav za preobrat propale cerkvene glasbe iz središča svete cerkve na vse kraje sveta, zlasti tudi v našo milo Slovensko domovino! Fiat!

K. (0120775)
= Ant. Solinar

Naše priloge.

Današnje priloge št. 5. je ofertorij za mnogo praznikov cerkvenega leta; tudi za praznik sv. Jožefa je predpisan; — „Alleluja“ pa se tñ póje le o velikonočnem času. Št. 6., 7., ste bisera mojsterskih skladeb iz 16. in 17. stoletja. Pogled v „Graduale Romanum“ nam pové, da se v „Očitani“ (in to so „Impropria“ na veliki petek) vloži še nekoliko verst koral. Po volji ali po potrebi se more št. 7. peti niže.

Razne reči.

— O Gregorijanski šoli v Rimu prihajajo čedalje boljša poročila. Najslavniji dan za mladi zavod je bil 15. gruden l. l., ko je bil Nj. eminencija, kardinal Jacobini, prejel kardinalski klobuk. Rimski časnik „Aurora“ piše, da so gojenci gregor. šole kard. Jacobiniju prelepo izrazili svojo udanost in spoštovanje. Peli so mu s čudovito spretnostjo himno po krasnem latinskem tekstu, posvečenem Nj. eminenciji. — Drugi jako veseli dogodek je ta, da so sv. Oče papež imenovani pevski šoli zopet 500 lir poda-

rili; kanonik Fr. Liszt ji je 300 lir osebno prinesel, amerikansko Cecil. društvo pa je nabralo za isti namen 800 lir.

— V kapeli kn. šk. Alojznic v Ljubljani pela se je 30. jan. maša „Dominicae IV. p. Epiph.“ z introitom, gradualom, ofertorijem in komunijo — vse po „Ordinarium Missae“ in „Graduale Romanum“ koralno.

— Občno društvo za cerkveno glasbo „Sanct Ambrosius“ na Dunaji se bode v kratkem ustanovilo namesto in vstřic „Cäcilien-Verein-a, kateri se je, kakor smo že povedali, svojemu pravemu poklicu izneveril. Novega društva pravila, poterjena od ranjkega kardinala Kutschker-ja „sě serčno željo, naj bi novo društvo veliko pripomoglo v pospeh božje časti“, je začasni odbor že predložil c. kr. namestništvu v poterjenje. Tudi mi želimo „Sanct Ambrosius“-u obilo dobrega sadu.

— Ne moremo si kaj, da ne bi objavili opazke, ki jo je prinesla 1. št. letošnjega „Kirchencyer“-a. Splošna je, da se nihče ne more osebno razžaljenega čutiti, a tudi resnična, in resnica se vendar sme povedati. „Kirchencyer“ piše: Premnogokrat se čujejo glasovi, ki tožijo zastran prenegljenja, brezobzirnosti in sile pri vpeljavi cerkveno - glasbene reforme. Tako je tudi neki nedavno „Salzburger Kirchblatt“ prinesel enako svarilo, kateremu je nekdo gotovo opravičeno vprašanje pristavil: „Li mar ni to voda na mlin nasprotnikov reforme?“ Vredništvo tega lista misli, da sme konstatirati — in sicer iz večstranske skušnje —, da se take in enake pritožbe le tam oglašajo, kjer v praksi še daleč daleč od reforme stojé in jim razuma in skušnje manjka. Tudi ne najdemo v takih pritožbah nič drugega, kakor nekako željo in zahtevanje, naj reforma še dalje ostane, kjer je bila doslej — v kotu. A tu odločujejo le konkretni slučaji. Doklej naj toraj še čakamo? Se bode mar reforma dala čez 50 let lože dognati? Mislimo, da še teže. Brez resnobe in doslednosti se ta naša reč v nekaterih krajih nikakor ne da izpeljati, kakor marsikaj drugega ne, n. pr. zidanje cerkve. In tū se potem toži čez prenegljenje! — Konstatiramo pa še nekaj drugega, namreč da smo že čestokrat občudovali poterpežljivost prijateljv glasbene reforme. Je že taka, da moramo marsikaj prenašati in poterpeti! Bili smo sami že večkrat v enakim položaji in smo še, kar tem hujše dé, čem bolj smo osebni samovolji izpostavljeni.

Oglasnik.

Cerkvene pesmi v čast sv. Rešnjemu Telesu za mešan zbor, vglasbil P. Hugolin Sattner, O. S. Fr. Z dovoljenjem visokočastitega ljubljanskega knezoškofijstva. Delo 2. Cena 80 kr. V Novomestu, tiskal in založil J. Krajec.

Vsestransko marljivi, za pravo cerkveno petje vneti gospod skladatelj nam podaja tū 12 pesem na besede: „Hvali Sion Rešenika — Molim Te ponižno — Zdaj, o duša moja, pevaj — O kam, Gospod — Duša moja — Jezik, poj skrivnost čistito — Tu v kruhu vse svetosti — Tukaj, duša, se ponižaj — O Jezus, božji Sin — Svetá začetnik blaženi — Zdaj se zbudi duša moja — Kot po merzli studenčini.“ —

Iz teh skladeb veje nežni duh prave pobožnosti; oné pa tudi popolnoma zadostujejo vsem zahtevam cerkvenega petja; so namreč zelo melodične in v modernem stilu zložene. Skladatelj je v tem 2. delu naredil velik napredek v skladanji cerkvenih pesem; zato, in ker nimamo preobilo dobrih pesem od sv. rešnj. Telesa (katere naj bi se pri vsaki privatni maši pele po povzdigovanji), mu želimo iz serca mnogo naročnikov v spodbujo k daljšim delom. Lepa oblika dela novomeški tiskarni vso čast.

Popravek. V zadnji list se je vrnila gerda pomota na 4. strani; v 8. in 9. verstbi moralo namesto: „znižanja (p) kaže številka od desne zgoraj proti levi spodaj prečertana“ stati: „znižanja (p) kaže številka od desne spodaj proti levi zgoraj prečertana“; — in po tem popravku naj blagovolijo čé. gg. naročniki par napak narobe prečertanih števil v koj spodaj tiskanih izgledih zboljšati.

Pridana je listu 2. šteev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gajzda. — Odgovorni vrednik muzik. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.